

Дѣдото много се натжилъ, но нищо не казалъ. Вечеряли, огасили кандилото, легнали да спятъ. Бабата заспала, захъркала сладко-сладко, а дѣдото не можалъ да заспи. Мжчно му било за пѣна. Отъ огнището блещукалъ огънь и огрѣвалъ изправения пѣнь. Дѣдото го гледалъ, гледалъ и по едно време задрѣмалъ. Но сѣтилъ на-

сънь, че нѣкой го дърпа за рамото. Отворилъ очи и останалъ смаянъ. Надъ него стоялъ кжсъ и дебелъ старецъ, съ чорлава брада. Дрехата му била като кората на старо дърво, а отъ кръста до рамената му се подавали сухи, черни рѣце.

— Кой си ти и какво искашъ? — попиталъ старецътъ съ схванато гърло.

— Азъ съмъ твоятъ пѣнь, — отвърналъ многоржкиятъ дебелъ старецъ. — Какво съмъ

ви сторилъ, дѣдо Кандилко, та искате да ме изгорите...

— Азъ... азъ... тя бабата иска, азъ не искамъ, — промълвилъ старецътъ.

— Дѣдо Кандилко, ти си добъръ човѣкъ, искамъ добро да ти сторя. Помнишъ ли откъде ме изкопа въ гората нѣкога?

— Помня.

— Добре. Тамъ, наблизу има побитъ бѣлъ камъкъ. Иди утре въ гората и отмѣри точно срѣдата между моето мѣсто и камъка. Тамъ има сухъ пѣнь на отсѣчено дърво. Изкопай го. Пѣньтъ донесъ на бабата за бѣдникъ, а каквото намѣришъ подъ него — запиши го за себе си. Но помни — ако ме изгорите, зло ще патите. Разбра ли?

— Разбрахъ, пѣнчо, благодаря ти, — извикалъ старецътъ.

Бабата се събудила и го задърпала. Дѣдото отворилъ очи.

— Какво си се развикалъ такъвъ! — скарала му се тя.

Дѣдо Кандилко ѝ разказалъ какво сънувалъ. Той наистина билъ сънувалъ.

— Яго вижъ, пѣньтъ си стои до огнището. Сънувалъ си, защото дръпна повечко ракийца тази вечеръ. Спи да спимъ, че ми се спи.

Но Дѣдо Кандилко все мислилъ за съня си. На утрото